

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/69/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3521010192
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3521010192.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a JUDr. Milana Straku v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., E. XX, prechodne bytom F. XXX, trestne stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1,

ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 16. októbra 2025 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-3T/8/2021 zo dňa 18.06.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. NM-3T/8/2021 zo dňa 18.06.2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 04.08.2020 v čase asi o 14:45 hod. v obci Považany pri Vážskom kanáli fyzicky napadol A. G., nar. XX.XX.XXXX, a to takým spôsobom, že ho zhodil z bicykla a následne ho udrel káblom do ľavej ruky, čím poškodenému A. G. spôsobil zranenia a to: utrpel tržné zmliaždenú ranu na ľavom predlaktí tvaru „L“, asi 5x7 cm dlhú, pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavého predlaktia s dobou liečenia 1 až 2 týždne a s obmedzením v obvyklom spôsobe života vo fyzickej záťaži, v manuálnej práci vykonávanej ľavou hornou končatinou po dobu 1-2 týždne.

Bol za to odsúdený podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. p), § 37 písm. h) Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, ktorého výkon bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 30 mesiacov.

Súčasne mu bola uložená podľa § 287 ods. 1 Tr. por. povinnosť nahradiť poškodenému A. G., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., E. XX, škodu vo výške 306,90 eur.

Uvedený rozsudok však nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu odvolanie čo do výroku o jeho vine aj treste, zahŕňiac ho do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po jeho vyhlásení. V dodatočne doručených písomných dôvodoch prostredníctvom obhajcu uviedol, že považuje rozhodnutie okresného súdu o konštatovaní jeho viny za chybné a má naopak za to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že v danom prípade nebolo preukázané že žalovaný skutok sa stal, resp. že daný skutok spáchal on. Ďalej uviedol, že od počiatku popiera, že by poškodeného fyzicky napadol, nakoľko

sa v čase údajného skutku nachádzal na inom mieste ako na mieste skutku a v rámci svojej obhajoby predkladal dôkazy podporujúce toto tvrdenie. Mal za to, že súvisle a logicky vysvetlil priebeh dňa, v ktorom sa mal stať žalovaný skutok a podrobne opísal čo v daný deň robil. Súčasne poprel, že by mal akýkoľvek predošlý konflikt s poškodeným. Poukázal na to, že okresný súd jeho výpoveď však vyhodnotil ako nekonzistentnú a účelovo motivovanú snahou vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti, k čomu podľa neho došiel len v dôsledku drobných odchýlok, ktoré uvádzal pri svojich výsluchoch v prípravnom konaní a následne

na hlavnom pojednávaní. V tomto smere uviedol, že si nepamätal presnú trasu cesty, ktorou išiel na stomatologické vyšetrenie, dodatočne pripustil aj ďalšiu možnosť svojej cesty a tiež si presne nespomínal, či uhrádzal ošetrovanie u lekára pred zákrokom alebo až po zákroku. Bol toho názoru, že nešlo o odchýlky, ktoré by boli spôsobilé zásadným spôsobom zmeniť skutkový stav veci, prípadne na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru

o klamivosti jeho výpovede. Ďalej uviedol, že konzistentne tvrdil, že dňa 04.08.2020 v čase okolo obeda bol v Čachticiach na poľnohospodárskom družstve kŕmiť zvieratá, ktoré tam chová a následne v čase okolo 14:00 hod. išiel z Čachtíc do obce Brunovce, kde býva. Následne sa doma v Brunovciach najedol, osprchoval a išiel do Nového Mesta nad Váhom, nakoľko bol objednaný na RTG vyšetrenie zubov, pričom z domu vyrazil okolo 14:30 hod. Do Nového Mesta nad Váhom šiel svojím autom Fiat Doblo, H., striebornej farby

a do Nového Mesta nad Váhom prišiel asi o 14:45 hod. V uvedený deň a v uvádzanú hodinu, kedy k incidentu malo dôjsť sa nachádzal na RTG vyšetrení, a preto sa žiadnym spôsobom fyzicky nemohol premiestniť na údajné miesto a ani časovo nestíhať spáchanie údajného skutku, kde sa skutok mal stať. Podotkol tiež, že sa okamžite po tom, ako sa dozvedel

o údajnom skutku sám dobrovoľne dostavil na oddelenie PZ, aby vo veci podal vysvetlenie. V súvislosti so záverom okresného súdu o nedôveryhodnosti jeho výpovede uviedol, že v rámci svojej obhajoby navrhol vykonať znalecké dokazovanie k vierohodnosti jeho výpovede zamerané na jeho všeobecnú vierohodnosť rovnako ako to bolo v prípade poškodeného, ktorý však bol okresným súdom odmietnutý s odôvodnením, že ho považoval za nadbytočný vzhľadom k tomu, že ako obžalovaný môže tvrdiť na svoju obranu čokoľvek,

a teda môže aj klamať či uvádzať nepravdu. Bol však toho názoru, že takéto dokazovanie je nutné považovať za relevantný dôkaz objektívne preukazujúci prípadnú jeho ne/vierohodnosť. Zároveň považoval tento dôkaz za obzvlášť dôležitý najmä za situácie, ak nastane v konaní stav, v ktorom sú za ťažiskové dôkazy považované výpovede 2 osôb, ktoré sú vo vzájomnom hrubom protiklade. Ďalej poukázal na to, že okresný súd za jediný priamy dôkaz o jeho vine považoval výpoveď poškodeného podporenú ostatnými nepriamymi dôkazmi a to najmä výpoveďami svedkov, úradným záznamom z polície a lekárskou správou z ošetrovania poškodeného vo FN TN. Mal za to, že všetky údajne podporné dôkazy sú iba opätovnou reprodukciou výpovede poškodeného. Uviedol, že z výpovede svedkov I. G., A. G. E. a F. G. zhodne vyplýva, že títo sa v čase skutku nenachádzali

na mieste skutku a všetky informácie, ktoré majú k dispozícii sú iba sprostredkovanými údajmi, ktoré mali priamo od poškodeného (svojho priameho príbuzného). Výpovede týchto svedkov teda nie je možné vnímať ako výpovede o skutkových okolnostiach, ktoré v čase skutku mohli vnímať. Rovnako prísny spôsobom je podľa neho potrebné hodnotiť aj úradný záznam z polície a lekársku správu z ošetrovania poškodeného, ktoré opätovne zachytávajú iba totožné vyjadrenia poškodeného. K úradnému záznamu polície – hliadky zo dňa 04.08.2020 (trestné stíhanie bolo začaté až dňa 07.10.2020 a uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané až dňa 22.03.2021) považoval za nevyhnutné uviesť, že sa nejedná o dôkazný prostriedok použiteľný v trestnom stíhaní osoby, ktorého obsah by mohol byť dôkazom, ale ide len

o záznam postupu polície s povahou informácie. V žiadnom prípade ho preto nemožno považovať za dôkaz použiteľný v konaní pred súdom a z tohto dôvodu mal byť tento úradný záznam zo spisu predkladaného súdu vylúčený a to najneskôr prokurátorom. Dodal, že úradné záznamy spísané príslušníkmi Policajného zboru nie sú dôkazným prostriedkom v trestnom konaní a preto ich nie je možné čítať ani ako listinné dôkazy na hlavnom pojednávaní. Prečítanie úradných záznamov polície na hlavnom pojednávaní ako listinných dôkazov

a následné založenie odsúdenia jeho osoby aj na týchto záznamoch je podľa neho možné považovať za podstatné chyby konania, ktoré predchádzali napadnutému rozsudku, čo môže byť dôvodom zrušenia rozsudku odvolacím súdom postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. Mal preto za to, že v danom prípade neexistuje žiaden objektívny dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania stíhaného skutku. V súvislosti s výpoveďou poškodeného a jeho rodinných príslušníkov uviedol, že napriek tomu, že okresný súd na jednej strane považoval ich výpovede za pravdivé a nevzhladol dôvod, prečo by si to

mal poškodený vymyslieť, avšak na druhej strane opakovane uvádzal, že ich vzťah k jeho osobe vnímajú ako problémový a to v dôsledku ich nesúhlasu s chovom hospodárskych zvierat, ktorý realizuje v obci v ktorej žijú. Poukázal na to, že tieto vzťahové animozity okresný súd hodnotil ako jeho „motív“ ku konaniu, ktoré mu je v obžalobe kladené za vinu a za ďalší z podporných usvedčujúcich dôkazov. Nie je však podľa neho zrejmé, na základe akého kritéria okresný súd posudzoval skutočnosť, že medzi rodinami poškodeného a obžalovaného sú zlé susedské vzťahy ako motív jeho údajného konania. Naopak podľa neho skutočnosť, že nie je

v možnostiach poškodeného a jeho rodiny legálnou cestou zabrániť mu v chove hospodárskych zvierat, by mohol byť rovnako motívom ku konaniu poškodeného, kedy ho označil ako páchatela, čo by mohlo byť považované za určitú formou pomsty voči nemu. Súčasne uviedol, že poukazoval aj na skutočnosť, že u poškodeného nebola vykonaná dychová skúška, nakoľko podľa jeho skúsenosti poškodený častokrát požíva alkoholické nápoje, čomu tak mohlo byť aj v čase údajného skutku, kedy mohol byť pod vplyvom alkoholu a spadnúť z bicykla, čím si mohol zranenia spôsobiť sám. Okresný súd však odmietol vykonať osobný výsluch znalca E. D. a znalecký posudok bol na hlavnom pojednávaní iba oboznámený, pričom znalec jednoznačne nepotvrdil, že zranenie bolo spôsobené úderom predmetu. Namietal, že týmto postupom bola obmedzená možnosť obhajoby klásť znalcovi doplňujúce otázky a zistiť napr. aj skutočnosť, či si predmetné zranenia mohol poškodený spôsobiť aj sám. Ďalej namietal aj neurčitost' opisu skutku

v obžalobe, keď táto ako špecifikáciu miesta kde malo dôjsť ku spáchaniu skutku uvádza

„...v obci Považany pri Vážskom kanáli fyzicky napadol...“, čím možno podľa neho možno rozumieť niekoľkokilometrový úsek v katastri obce Považany, čoho dôsledkom bola podľa neho čiastočne zmarená aj možnosť riadnej obhajoby obžalovaného. V prípade, ak by bolo miesto skutku riadne označené, mal by značne širšie možnosti na preukázanie svojej neviny návrhmi na vykonanie dokazovania, napr. zabezpečením prípadných kamerových záznamov

z uvedeného konkrétneho miesta. Okrem toho namietal, že z fotodokumentácie z obhliadky miesta činu, ktorá je v spise vyplýva, že na základe „ochranného valu“ nebolo možné vidieť

z hlavnej cesty (kade mal prechádzať), že sa na vedľajšej ceste za kanálom nachádza poškodený. Dodal, že sa teda nemal ako dozvedieť, kde sa poškodený nachádza. Ďalej namietal kamerové záznamy, ktoré boli použité ako jeden z dôkazných prostriedkov. Tieto nepovažoval za prípustný dôkaz podľa § 119 ods. 3 Tr. por., nakoľko záznamy z kamier nie sú získané, uchovávané a spracované pre účely trestného konania v súlade so zákonnými požiadavkami (najmä § 12 Občianskeho zákonníka a zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov). Uviedol, že predmetné záznamy boli vyhotovené súkromným zariadením neoprávnené monitorujúcim verejné priestranstvo. V prípade záveru o použiteľnosti týchto záznamov uviedol, že ich nemožno považovať za dôkaz preukazujúci tvrdenia obžaloby. Dodal, že keďže ide o súkromný záznam, nie je možné overiť spoľahlivosť výstupných údajov a správnosť na zázname zobrazovaného času a dátumu, tzn. v žiadnom prípade nie je možné nepochybne ustáliť, že čas na kamere je súladný s reálnym časom. Preto podľa neho nie je možné konštatovať, že súkromná kamera spoľahlivo zachytáva konkrétny dátum a čas skutku. Okrem toho mal za to, že z kamerového záznamu nie je vôbec zrejmé aké vozidlo je tam zachytené, nakoľko zo záznamu vyplýva len pohyb vozidla zo vzdialenosti, podľa ktorého nie je možné identifikovať vozidlo, tobôž nie jeho vodiča. Tento dôkaz považoval preto za neúčinný a teda nemôže byť použitý v jeho neprospech. Ďalej namietal postup okresného súdu pri vyhodnocovaní dôkazných prostriedkov. Mal za to, že okresný súd nepostupoval nestranne, resp. zohľadňoval výlučne dôkazy svedčiace v jeho neprospech

a nepripustil vykonanie dôkazov, ktoré mohli prispieť k objasneniu skutkového stavu v jeho prospech. V tejto súvislosti podotkol, že v časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd svojvoľne, bez podkladu vo vykonanom dokazovaní dotváral skutkový stav v jeho neprospech, pričom poukázal na túto časť. Takéto kreovanie skutkového stavu nemá podľa neho oporu v právnych predpisoch a je neprípustné. Bol preto toho názoru, že skutkový stav veci nebol ustálený tak, aby tento nevzbudzoval dôvodné pochybnosti v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., pričom súčasne poukázal na uplatnenie zásady „in dubio pro reo“ a zásady prezumpcie neviny, kedy ak vzniknú v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného. Mal za to, že v danom prípade nebolo nad všetky pochybnosti preukázané, že by došlo k spáchaniu skutku tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol podľa § 285 písm. a) Tr. por. tak, že ho oslobodí spod obžaloby.

Prokurátor sa k podanému odvolaniu obžalovaného ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu písomne nevyjadril.

Poškodený sa k podaného odvolaniu obžalovaného písomne vyjadril a prostredníctvom splnomocneného zástupcu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a spravodlivý vo všetkých výrokoch. Mal za to, že okresný súd správne zhodnotil všetky okolnosti potrebné pre rozhodnutie o vine obžalovaného a v súlade so zákonom mu uložil trest, ktorý považoval za zákonný a spravodlivý. K námietkam obžalovaného uviedol, že tieto podľa jeho názoru nie sú právne relevantné a sú účelové, pričom sa s nimi už vysporiadal aj okresný súd. Dodal, že obžalovaný namietal nesprávne vyhodnotenie dôkazov, čo je nedôvodné, nakoľko odvolací súd nie je oprávnený skúmať hodnotenie dôkazov. Súčasne uviedol, že jeho výpoveď je konzistentná, nemenná a bola podporená logickou a časovou následnosťou všetkých vykonaných dôkazov. Výpoveď obžalovaného považoval za účelovú, menil ju podľa vývoja dôkaznej situácie a nakoniec pod ťarchou dôkazov (najmä kamerových záznamov) bol obžalovaný nútený priznať, že nešiel do Nového Mesta nad Váhom po hlavnej ceste, ale popri Vážskom kanáli, kde sa obžalobný skutok stal. Podľa neho je logické, že celé dokazovanie vyústilo do nespochybniteľného záveru, že skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Dodal, že okresný súd usvedčil obžalovaného nielen dôkazmi, ale aj ich logickým výkladom, ktorý nevzbudzoval žiadne pochybnosti – naopak, usvedčil obžalovaného, že sa bránil verziou skutku, ktorá sa ukázala ako neudržateľná. Súčasne považoval za správny postup okresného súdu, ktorým odmietol vykonať znaleckého skúmanie vierohodnosti obžalovaného. Zároveň považoval za správny aj výrok o náhrade škody, ktorým mu okresný súd priznal tento nárok tak, ako bol vyčíslený a uplatnený už v prípravnom konaní. Preto navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry v konečnom návrhu navrhol odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Splnomocnený zástupca poškodeného v konečnom návrhu zotrval na svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu a rovnako navrhol odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu zotrval na podanom odvolaní a jeho písomnom odôvodnení a navrhol jeho odvolaniu vyhovieť. Nad rámec toho namietal i nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, ktorá sa obžalovanému kladie za vinu. Obžalovaný sa pripojil ku konečnému návrhu jeho obhajcu a vyhlásil, že je nevinný.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade odvolania obžalovaného podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov o vine a treste napadnutého rozsudku, obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania namietal viaceré procesné nedostatky majúce podľa jeho názoru za následok nezákonnosť konania pred okresným súdom. Uvedená argumentácia mala podľa názoru obžalovaného zakladať dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. Na základe preskúmania obsahu spisového materiálu a obsahu napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil obhajobou namietané procesné pochybenia zo strany okresného súdu.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku, kedy okresný súd postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať osobný výsluch znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, MUDr. Mariána Pamulu, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 167/20 zo dňa 04.08.2020 ohľadne možného mechanizmu vzniku zranení poškodeného, odvolací súd uvádza, že okresný súd odmietol vykonať takto navrhované dokazovanie z dôvodu, že závery predmetného znaleckého posudku boli na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 03.03.2022

oboznamované v súlade s § 268 ods. 2 Tr. por. so súhlasom obžalovaného ako aj prokurátora, kedy obžalovaný na otázku samosudcu výslovne uviedol, že súhlasí s čítaním predmetného znaleckého posudku. K oboznámeným záverom predmetného znaleckého posudku nemala žiadna z procesných strán akékoľvek pripomienky alebo námietky a tak o jeho správnosti či úplnosti nemohol mať okresný súd žiadne pochybnosti. Tento súhlas je pre obhajobu záväzný, ak ho raz udelila, nemôže sa spätne dovolávať nesplnenia zákonných podmienok na postup podľa § 268 ods. 2 Tr. por. pre jeho absenciu, resp. predvolania znalca za účelom možnosti obhajoby klásť mu doplňujúce otázky. Ak obhajoba nesúhlasila so závermi predmetného znaleckého posudku, prípadne považovala za potrebné vypočúť znalca k vypracovanému znaleckému posudku nemala súhlasiť s prečítaním jeho záverom postupom podľa § 268 ods. 2 Tr. por., čoho dôsledkom by bola povinnosť okresného súdu predvolať znalca a následnému umožneniu polozenia otázok

zo strany obhajoby. Podľa odvolacieho súdu boli taktiež splnené zvyšné podmienky na čítanie znaleckého posudku, nakoľko znalec bol pred podaním znaleckého posudku (v uznesení o príbratí do konania v spise na č. I. 38) poučený podľa § 144 Tr. por. a neboli pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd tak správne postupoval, keď odmietol vykonať obžalovaným navrhovaný výsluch predmetného znalca v zmysle § 272 ods. 3 Tr. por. Predmetnú námietku obžalovaného preto považuje odvolací súd za neopodstatnenú a účelovú. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného spochybňujúce závery znaleckého posudku, s nimi sa odvolací súd vyrovná ďalej v texte.

Podľa názoru odvolacieho súdu rovnako správne postupoval okresný súd aj v prípade, ak odmietol vykonať znalecké dokazovanie ohľadom vierohodnosti výpovede obžalovaného. Aj podľa odvolacieho súdu by bolo toto znalecké dokazovanie za nadbytočné z dôvodu, že obžalovaný sa môže v zásade brániť akýmkoľvek spôsobom, môže tvrdiť čokoľvek na svoju obranu, a teda môže aj klamať či uvádzať nepravdu. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné s poukazom na ustálenú súdnu prax (R 12/1987-II) dodať, že znalec v rámci znaleckého dokazovania vierohodnosti obžalovaného je povolaný vyjadriť sa len k črtám osobnosti posudzovanej osoby, ktoré môžu mať vplyv na jej vierohodnosť, avšak nemôže hodnotiť samotnú vierohodnosť výpovede obžalovaného alebo svedka, prípadne posudzovať, ktorá z rozdielnych výpovedí je vierohodnejšia (nemôže určovať, či je nejaká výpoveď dôveryhodná alebo nedôveryhodná, resp. pravdivá, či nepravdivá). Takéto hodnotenie patrí výlučne do kompetencii súdu, keďže otázka vierohodnosti výpovede je otázkou právnou, ktorú musí súd hodnotiť komplexne na základe vyhodnotenia dôkazov majúúc na zreteli ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Navyše, skutočnosť, že pri nejakej osobe boli zistené znaleckým skúmaním konfabulačné tendencie nedokazuje, že konfabulovala aj vo svojej výpovedi v trestnom konaní a to platí aj naopak. Inak povedané – ak by znalec v danom prípade znaleckým skúmaním osobnosti obžalovaného nezistil žiadne okolnosti ktoré by „mohli znížiť jeho všeobecnú či špecifickú vierohodnosť“, takéto závery nevyklučujú skutočnosť, že by v danom konkrétnom prípade nemohol uvádzať nepravdu.

Taktiež za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku ohľadne neprípustnosti kamerových záznamov ako dôkazu, s ktorou námietkou sa správne vysporiadal už okresný súd v rámci napadnutého rozsudku, pričom s týmto odôvodnením okresného súdu sa odvolací súd v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, plne stotožňuje. K tomu odvolací súd navyše dodáva, že tento dôkaz bol v prvom rade len podporným dôkazom, ktorý vyvrátil tvrdenia obžalovaného, že v čase spáchania skutku nešiel po hlavnej ceste, ale po ceste popri Vážskom kanáli, čo korešpondovalo práve s verziou poškodeného a čo napokon potvrdil i sám obžalovaný (že v danom čase išiel po ceste popri Vážskom kanáli). K tejto námietke obžalovaného odvolací súd okrem toho dopĺňa, že v zmysle ustálenej súdnej praxe vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov v trestnom konaní môže kolidovať s § 12 Občianskeho zákonníka (vrátane zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov). Na rozdiel od verejnoprávných úprav (trestnoprávnej

a administratívno-právných) však táto súkromnoprávna úprava dôkaznú použiteľnosť záznamu v trestnom konaní neobmedzuje (obsahuje len sankcie uvedené v § 13 a § 16 Občianskeho zákonníka), nevyníma teda taký záznam z definície „všetkého“, čo môže byť použité ako dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. Záznam ako dôkazný prostriedok však musí byť orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom zabezpečený na účely trestného konania v súlade

s Trestným poriadkom, čo v danom prípade bolo jednoznačne splnené (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tost/4/2014 zo dňa 02.04.2014 a sp. zn. 1Tdo/48/2020

zo dňa 27.01.2020). Napokon odvolací súd zdôrazňuje, že protiprávne konanie páchatel'a trestného činu nemôže požívať ochranu podľa § 12 Občianskeho zákonníka (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/33/2021 zo dňa 08.12.2021).

Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s námietkou obžalovaného týkajúcej sa neurčitosti opisu skutku v napadnutom rozsudku a obžalobe, resp. s nedostatočnou špecifikáciou miesta, kde malo dôjsť k stíhanému skutku. Podľa názoru odvolacieho súdu skutková veta obsiahnutá vo výroku napadnutého rozsudku okresného súdu je vymedzená v súlade so zákonnými požiadavkami ustanovenými v § 163 ods. 3 Tr. por., keďže obsahuje všetky podstatné vecné, miestne, časové a iné parametre skutku, ktoré ho jasne identifikujú a sú rozhodné pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaných prečinov. Odvolací súd uvádza, že miesto činu špecifikované v skutkovej vete ako „v obci Považany pri Vážskom kanáli“ je definované dostatočne určito, pričom v tomto smere je potrebné dodať, že presné miesto činu je identifikovateľné aj na základe mapky predloženej poškodeným na hlavnom pojednávaní dňa 03.03.2022, tvoriacej súčasť spisového materiálu (č. l. 148) ako aj na základe fotodokumentácie z obhliadky zo dňa 09.03.2023 (viď obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/32/2021 zo dňa 30.09.2021). Podľa odvolacieho súdu skutková veta preto spĺňa nevyhnutné náležitosti podľa § 163 ods. 3 Tr. por., keď opisuje trestný čin nielen uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania tak, že tento skutok nie je zameniteľný. Takto vymedzený skutok, ktorého podstata spočíva v tom, že obžalovaný v konkrétnom čase na konkrétnom mieste zhodil poškodeného z bicykla a následne ho udrel káblom do ľavej ruky, čím mu spôsobil konkrétne popisované zranenie, nie je zameniteľný s iným konaním. Z tohto pohľadu mal obžalovaný dostatočné možnosti na to, aby mohol žiadať doplnenie dokazovania jeho prípadnými návrhmi na zabezpečenie iných kamerových záznamov z konkrétneho miesta činu a preto nemožno podľa odvolacieho súdu konštatovať, že v danom prípade bola v tomto smere čiastočne zmarená možnosť riadnej obhajoby obžalovaného.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, kedy okresný súd podporil odôvodnenie viny obžalovaného na základe úradného záznamu polície – hliadky zo dňa 04.08.2020, odvolací súd v tomto smere dáva za pravdu obžalovanému, že úradný záznam by nemal byť v zmysle platnej judikatúry použitý ako dôkaz pred súdom. Zaradenie úradných záznamov

do vyšetrovacieho spisu, ktorý bol predložený konajúcemu súdu je možné považovať len

za „iniciatívu vyšetrovateľa“, ktorá nemá mať žiadnu výpovednú dôkaznú hodnotu a preto okresný súd nemal na takýto úradný záznam prihliadať a ani s ním argumentovať v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku a to najmä za situácie, kedy tento úradný záznam nebol oboznamovaný na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 269 Tr. por., pričom platí, že súd sa môže pri svojom rozhodovaní opierať len o také dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (§ 278 ods. 2 Tr. por.). Avšak podľa názoru odvolacieho súdu išlo len o podpornú, menej významnú argumentáciu okresného súdu s poukazom na tento úradný záznam, aj odhliadnuc od ktorej by bolo nepochybne možné vysloviť vinu obžalovaného

bez tých najmenších pochybností (čomu sa bude venovať odvolací súd nižšie). Takéto menej výrazné pochybenie okresného súdu nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za zásadné, či podstatné, ktoré by malo vplyv na samotné konanie, či právo obžalovaného

na obhajobu alebo spôsobiť nesprávnosť napadnutého rozsudku takým spôsobom, aby bolo možné konštatovať naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Z týchto dôvodov sa preto odvolací súd nestotožnil s námietkami obhajoby proti procesnému postupu, keďže namietané procesné nedostatky nemali žiaden vplyv

na správnosť obhajobou napadnutých výrokov o vine a treste, a nezakladajú zákonný dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Obžalovaný ďalej v dôvodoch svojho odvolania namietal správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o preukázaní jeho viny zo spáchania skutku uvedeného v napadnutom rozsudku okresného súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný teda namietal nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Obžalovaný mal za to, že na základe vykonaného dokazovania mal byť spod obžaloby prokurátora oslobodený v celom rozsahu podľa § 285 písm. a) Tr. por.

V súvislosti s odvolaním obžalovaného namietanou nesprávnosťou postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné

v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup

pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. Hodnotenie dôkazov je výsostným právom okresného súdu, ktorý dôkazy vykonáva. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321

ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda

v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu v skutkovej vete napadnutého rozsudku majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“.

Ako vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy preukázali vinu obžalovaného. Okresný súd správne a podrobne odôvodnil svoj záver o vine obžalovaného s poukazom na jediný priamy usvedčujúci dôkaz, výpoveď poškodeného A. G. J., ktorého verzia je však podporená obsahom výpovedí svedkov, ktorý s poškodeným boli bezprostredne po skutku, a to predovšetkým I. G. či A. G. E., ako aj lekáorskými správami či kamerovými záznamami.

Naviac zo znaleckého dokazovania (znalecký posudok D. E. K.

č. 16/2020 zo dňa 03.02.2021) ohľadne vierohodnosti poškodeného nevyplýva žiadna okolnosť, že by sa jednalo o osobu, ktorá by vykazovala znaky konfabulácie či fabulácie (uvádzanie nepravdy), keďže všeobecná ako aj špecifická vierohodnosť zostala zachovaná a nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by ich znižovala.

Taktiež aj podľa názoru odvolacieho súdu je výpoveď poškodeného podporená i znaleckým dokazovaním ohľadom mechanizmu vzniku zranenia, kde znalec E. D. jednoznačne konštatoval, že k rane poškodeného mohlo dôjsť v brániacej polohe poškodeného, kedy si pred hlavu nastavil na ochranu hornú končatinu. Znalec nevyklúčil úder vedený predmetom typu kábla, ktorý popisuje poškodený. Preto neobstojí obrana obžalovaného, že znalec nepotvrdil, že zranenie bolo spôsobené úderom predmetu, keďže túto možnosť ako pravdepodobnú potvrdil. Okrem toho obžalovaný žiadnym iným spôsobom nespochybnil závery predmetného znaleckého posudku a preto odvolací súd nemá akýkoľvek dôvod spochybňovať závery znaleckého posudku, ktoré zrozumiteľne a bez relevantných pochybností preukazujú rozsah poranení o poškodeného a jasný mechanizmus ich vzniku.

Čo sa týka predostretého tvrdenia obžalovaného, že poškodený mal byť údajne pod vplyvom alkoholu (keďže ho údajne častokrát požíva) v dôsledku čoho mohol spadnúť z bicykla, odvolací súd uvádza, že táto verzia skutkové deja bola obžalovaným predostretá až v podanom odvolaní a podľa názoru odvolacieho súdu je len v rovine špekulácii a ničím nepodložených domnienok. Navyše z výpovede poškodeného vyplýva, že alkohol nepožíva, tento ani požívať nemôže, nakoľko má predpísaných 11 liekov denne, ktoré v rámci jeho výsluchu ukázal aj na hlavnom pojednávaní.

Rovnako nemožno brať do úvahy ani námietky obžalovaného vo vzťahu ku kamerovému záznamu, keďže práve pod vplyvom toho dôkazu sám obžalovaný nakoniec pripustil, že v čase spáchania skutku mohol ísť po ceste popri Vážskom kanáli, čo v prípravnom konaní najskôr rezolútne odmietal.

Odvolací súd sumarizuje, že výpoveď poškodeného je od počiatku trestného stíhania konzistentná, nemenná a nevykazuje žiadne možné pochybnosti o priebehu skutku tak, ako boli ním prezentované, navyše podporená listinnými ako aj vecnými dôkazmi – kamerovými záznamami a fotodokumentáciou, ktoré do seba logicky, chronologicky časovo a vecne nadväzujú a dopĺňajú sa.

Odvolací súd súčasne nepovažuje za spôsobilú obranu obžalovaného ohľadne ním prezentovaného údajného motívu pomsty poškodeného voči nemu z dôvodu nemožnosti poškodeného a jeho rodiny legálnou cestou zabrániť mu v chove hospodárskych zvierat, ktorého chov bol aj základom ich susedských sporov. Podľa odvolacieho súdu opäť ide len o špekuláciu a účelovú námietku obžalovaného. Práve naopak z vykonaného dokazovania, najmä z výpovede poškodeného ako aj ostatných svedkov (F. G., I. G.) vyplýva motív útoku práve obžalovaného na poškodeného ako určitej formy odplaty za to, že poškodený na neho podával petíciu za chov hospodárskych zvierat.

Okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania neuveril obrane obžalovaného, že nemohol spáchať stíhaný skutok, keďže sa v danom čase údajne mal nachádzať na inom mieste, pričom aj podľa názoru odvolacieho súdu má verzia obžalovaného viaceré „trhliny“ a preto správne okresný súd vyhodnotil túto verziu obžalovaného za nevierohodnú, ktorá bola len účelová v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za svoje protiprávne konanie, pričom okresný súd sa precíznym a jasným spôsobom vysporiadal prečo nemožno uveriť tejto obrane obžalovaného. Konkrétne skutočnosti na základe, ktorých dospel okresný súd k nevierohodnosti verzie obžalovaným prezentovaného skutkového deja sú podľa odvolacieho súdu výsledkom logických úvah založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne.

Z uvedených dôvodov sa preto rovnako odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou obžalovaného, že okresný súd dotváral skutkový stav ohľadne vyvrátenia obžalovaným prezentovaného alibi, že sa na mieste činu nemohol nachádzať.

S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o obžalovanom namietanom porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a ani o porušení zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu veci. Preto sa odvolací súd berúc do úvahy skutočnosti tak v prospech ako aj v neprospech obžalovaného nestotožnil s dôvodnosťou názoru obhajoby v dôvodoch odvolania o danosti existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V danej veci odvolací súd nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako vykonané dôkazy hodnotil okresný súd. Závery okresného súdu, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom.

Obžalovaný súčasne v dôvodoch svojho odvolania formálne v rámci jeho záverečného návrhu uplatnil aj odvolací dôvod v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. a teda potrebu zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodu, že vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Odvolací súd však konštatuje, že z obsahu dôvodov podaného odvolania nevyplýva, resp. obžalovaný nešpecifikuje aké konkrétne dôkazy

by chcel zopakovať, prípadne aké ďalšie konkrétne dôkazy žiada vykonať. Odvolací súd uzatvára, že obhajoba nepožaduje doplnenie alebo zopakovanie dokazovania, napáda len spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom a domáha sa ich iného hodnotenia a vyvodenia iných skutkových záverov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a preto z takto formálne uplatneného odvolacieho dôvodu neprichádzalo do úvahy zrušenie, či zmena napadnutého rozsudku.

Pokiaľ obžalovaný mal na mysli uplatnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. z dôvodu, že žiadal vykonať okresným súdom odmietnuté jeho návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom znalca E. E. D. ohľadom jeho znaleckého posudku, či návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania k vierohodnosti jeho výpovede, odvolací súd uvádza, že s týmito odvolacími námietkami sa už vysporiadal vyššie, v rámci odôvodnenia neopodstatnenosti obžalovaným uplatneného odvolacieho dôvodu v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. Odvolací súd dodáva, že obžalovaný v podanom odvolaní už výslovne nežiadal doplniť dokazovanie týmto spôsobom, namietal len nesprávne odmietnutie jeho návrhov zo strany okresného súdu.

Obžalovaný taktiež v rámci dôvodov svojho odvolania uplatnil i odvolací dôvod v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. a teda, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné uviesť, že týmto odvolacím dôvodom možno argumentovať len v prípade, ak bol správne zistený skutkový stav konajúcim súdom nesprávne právne posúdený. Z obsahu podaného odvolania nevyplýva, že by obžalovaný namietal akýmkoľvek spôsobom právnu kvalifikáciu (okrem toho, že žiadal oslobodiť na základe „iného“ vyhodnotenia skutkového stavu), avšak

na verejnom zasadnutí v rámci jeho ústneho prejavu už právnu kvalifikáciu stíhaného skutku namietal. Odvolací súd je však toho názoru, že vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Podľa odvolacieho súdu istú nedokonalosť možno badať v rámci skutkovej vety napadnutého rozsudku ohľadne okolnosti, že stíhaný skutok bol spáchaný na chránenej osobe - osobe vyššieho veku, keďže podľa vecnej správnosti by táto okolnosť mala byť priamo slovnou vyjadrená aj v obsahu skutkovej vety. Avšak podľa názoru odvolacieho súdu táto formálna nedokonalosť skutkovej vety nemá samá o sebe vplyv na zákonnosť, či správnosť napadnutého rozsudku ako ani na samotnú právnu kvalifikáciu stíhaného skutku, nakoľko skutočnosť, že obžalovaný spáchal stíhaný skutok na osobe vyššieho veku je zrejmá zo samotného dátumu narodenia poškodeného, ktorý sa už v opise spáchaného skutku nachádza a z ktorého je očividné, že v prípade poškodeného išlo o osobu vyššieho veku, keďže v čase spáchania skutku mal tento 82 rokov. Odvolací súd napokon dodáva, že jednoznačná vedomosť obžalovaného o tom, že poškodený je osobou vyššieho veku vyplýva aj z jeho samotnej výpovede, kedy sám obžalovaný uviedol, že si myslel, že poškodený má 70 rokov, navyše poškodeného dlhodobo poznal. Možno preto predpokladať, že obžalovaný prirodzene očakával zníženú mieru, resp. schopnosť adekvátneho a účinného odporu zo strany poškodeného vzhľadom na jeho vyšší vek a teda v danom prípade bola kumulatívne splnená aj podmienka v zmysle § 139 ods. 2 Tr. zák. (viď bližšie R 117/2014).

Práve vyššie uvedené skutočnosti a spôsob konania obžalovaného vo vzájomnej súvislosti so skutočnosťou, že obžalovaný preukázateľne disponoval vedomosťou o veku poškodeného podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne odôvodňuje záver, že motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku, resp. jeho rozhodnutie smerujúce k spáchaniu daného trestného činu, boli práve uvedené aspekty vzťahujúce sa k osobe poškodeného. Na základe uvedeného možno konštatovať, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre aplikáciu kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu ublíženia

na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. Z týchto dôvodov odvolací súd nezistil obžalovaným namietané porušenie Trestného zákona v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o treste odňatia slobody. Okresným súdom obžalovanému uložený trest odňatia slobody

s podmieneným odkladom na určenú skúšobnú dobu podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. p), § 37 písm. h) Tr. zák. zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 4 a 5 Tr. zák., konkrétnej miere závažnosti spáchaného trestného činu vyplývajúceho z jeho povahy, zo spôsobu spáchania a z hroziaceho i reálne spôsobeného následku, ako aj pomerom obžalovaného a možnosťami jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Odvolací súd napokon dodáva, že obžalovaný v dôvodoch odvolania ani nenamietal neprímeranú prísnosť uloženého trestu.

Odvolací súd sa zároveň stotožnil aj s výrokom o uložení povinnosti obžalovanému nahradiť poškodenému škodu vo výške 306,90 eur, ktorá bola uplatnená a vyčíslená riadne a včas, pričom obžalovaný tento výrok v podanom odvolaní ani nenamietal.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd ďalej skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní obžalovaného nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu akýchkoľvek väd napadnutého rozsudku uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri k nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.